

[Christmas Møller.]

retssagfører Johs. Vibe-Hastrup; Overretssagfører Vibe-Hastrup indtager jo en overmaade fremtrædende Stilling baade inden for Det konservative Folkeparti og i Den kommunale Vælgerforening i København og inden for Borgerrepræsentationen, og dette Navn, sagde man, er altsaa gaaet ind for denne Lovgivning! Nu var Overretssagfører Vibe-Hastrup bortejst paa det Tidspunkt, men jeg kender ham saa godt, at jeg nok vidste, hvordan det var gaaet til: Han har som Sekretær i Tekstil-Unionen ekspederet Sagen, og som Følge deraf har man altsaa optrykt denne Skrivelse med alle de Løvefødder og Gesvejsninger, som hørte til, naar man kunde benytte dette Navn. Men hvad siger Dansk Textil Union? Dansk Textil Unions Delegeretmøde afholdtes den 8. April i Aar, og jeg staar her med dens Medlemsblad; Overretssagfører Vibe-Hastrup, Dansk Textil Unions Sekretær, dirigerede, efter hvad Bladet meddelede, og der siges om Huslejeloven følgende, som jeg beder om Tilladelse til at citere.

Det er Formanden, der aflægger Beretning; hans Navn er Købmand Aage Müller; han er en højt anset Mand, og mange fine Handelsfolk hører paa hans Tale:

„I Anledning af Behandlingen af Huslejelovens Forlængelse for København har Unionen efter Opfordring fra de 4 københavnske Foreninger tilsendt Indenrigsministeriet en Henvendelse til Gunst for Forlængelsen, idet Hovedparten af vore Medlemmer i København er Lejere og ser med Ængstelse paa en Ophævelse af Loven. Da Loven kun omhandler København, og vore Medlemmer her var enige, har jeg ment det rimeligt, at Unionen gik i Brechen for dem. I Provinsen ser vi noget anderledes paa den Sag. Vi er for flere Aar siden blevet fri for denne Lov og befinder os vel ved det, jeg har i intet Tilfælde hørt om, at det har foraarsaget nogen Opskrining af Huslejen, og jeg kan jo daarligt tænke mig, at Grunden skulde være den, at Grundejerne i Provinsen var bedre Mennesker end deres Kolleger i Hovedstaden.“

Man maa jo have Lov til at sige, at Dansk Textil Unions Formand ikke just giver alt for gode Argumenter for, at Flertalspartierne optrykte Unionens Skrivelse paa den Maade, man gjorde det, da man under Bilag 5 med fede Typer bemærker, at det er Overretssagfører Vibe-Hastrup, som her optræder. Hr. Vibe-Hastrup har kun rent ekspeditions-mæssigt viderebefordret denne Sag, og selve Formanden for Unionen siger blot, at da

Medlemmerne i København gerne vilde have en saadan Tilkendegivelse, saa skulde de ogsaa have den; men vi andre, siger han, er derimod ligeglade; vi er blevet fri for Loven, og det var aldeles glimrende, at vi blev fri for den, og der er ikke sket nogen Skade derved! Saadan just nogen Argumentation for, at Dansk Textil Union med dens Repræsentation for de handlende her i Landet her har givet Udtryk for Tilslutning til Loven, kan man dog ikke sige, det er.

Det var den ene mere almindelige Bemærkning, jeg havde at gøre. Jeg maa dog føje til, at jeg egentlig ikke just har det Indtryk, at Hr. Boghandler Søren Wiene eller andre Handelsrepræsentanter vilde indtage en lignende Stilling over for deres egne Varer, hvis vi skulde lovgive om, hvad de maatte koste, og hvorledes de maatte indrette deres Forhold. Det er fuldkommen klart, at man kan have det Standpunkt, at der maa lovgives med Hensyn til Butikker, men saa maa man ogsaa tage Konsekvensen og finde sig i Lovgivning paa en lang Række Omraader, saaledes som Socialdemokraterne jo i Virkeligheden ogsaa ønsker, og som man kan forstaa, at Indenrigsministeren efterhaanden ogsaa ønsker. Men hvis man ikke vil ind i denne Udvikling — hvad jeg ikke ønsker, at Landet skal komme ind i —, saa maa man ogsaa være klar over, at vil man tage Fordele paa den ene Linie, saa maa man ogsaa tage de nødvendige Minuser, der kan komme.

Men lad os saa se, hvorledes i øvrigt det offentlige behandler det private Næringsliv og det private Erhvervsliv. I denne Forbindelse skal jeg ikke særlig tale om Staten. Der kunde paa visse Omraader være god Grund til det; man kunde f. Eks. godt tale om Statsbanernes overhaandtagende Favorisering af Enkeltpersoner paa andre handlendes Bekostning — jævnfør Københavns Hovedbanegaard, og hvorledes den efterhaanden strutter af alle mulige Fornøjelser og Forlystelser i begge Ender. Man kunde udmærket godt tale om Statsbanernes Ekspropriationer og derefter følgende Udleje af Strimler Jord til Butikker med deraf følgende Konkurrence over for andre. Men i Dag vil jeg hellere kun tale om Københavns Kommune, og hvordan den bærer sig ad. Af Betænkningen fremgaar det, at Udvalget har spurgt om Ekspropriationerne paa Østerbrogade og paa Købmagergade. Det fremgaar ogsaa af Betænkningen, at vi ikke har faaet noget Svar, at man naturligvis har ekspederet Spørgsmaalet videre til Magistraten, hvorfra man har faaet den sædvanlige Sludder for en Sladder, som man faar, naar vedkommende ikke ønsker at give